

Beyond Gillette.

*“The third blade is invisible.
It belongs to me.”*

FERDINANDO FREGA
— NANDO THE SCRIBE —

THE GILLETTE QUADRILOGY • VOLUME IV

NAPLES-POST.COM

ULTRA GILLETTE

THE COMPANY · 12

Quantum volumen Quadrilogiae Gillette: moderator conductus ut societatem funebrem Neapolitanam regat, qui tandem novaculas Gillette mortuis praescribit; deinde funus suum in veste gymnica, vita altera cum mensis acceptionis et ordinibus initiationis, funera quinque miliardariorum a consultore observata, et postrema petitio ut in America renascatur — cum subscriptione in traditione.

COLOPHON

Ferdinando Frega — Nando the Scribe — Quinta Lamina

Narrationis Codicis Morum princeps. Totum orbem editorialem unius dollarii circa unam ideam aedificavit: res pecuniaria non pecuniae difficultatem habet. Morum difficultatem habet.

Editum et curatum intra orbem **ONEDOLLAR-STORIES**.
Architectura digitalis: **NAPLES-POST · NOASPECTTIME · ONEDOLLAR-STORIES**. Primum editum anno 2026. Forma typographica munda et recens, ad lectionem digitalem accommodata. Editum in Civitatibus Foederatis.

DE IURE AUCTORIS

© 2026 Ferdinando Frega. Omnia iura reservata.

Nulla pars huius editionis reddi, distribui aut transmitti potest ulla forma aut ullo modo, etiam photocopiis, inscriptionibus aliisve modis electronicis aut mechanicis, sine prius data auctoris licentia scripta, exceptis brevibus locis in censuras criticas insertis et

quibusdam aliis usibus non quaestuosis quos lex de iure auctoris permittit. Usus, redditio aut distributio huius operis non permissa vetatur.

NOTA EDITORIS

Hoc est quartum et ultimum volumen Quadrilogiae Gillette.

auctore Ferdinando Frega — Nando the Scribe.

Series tota:

Volumen I — Tres Laminae. Una Gillette. (2026) naples-post.com

Volumen II — Brand Narrative Gillette. (2026) naples-post.com

Volumen III — Gillette Impossibilis. (2026) naples-post.com

Volumen IV — Ultra Gillette. (2026) naples-post.com

Hoc volumen narrationem non claudit. Ultimum murum tollit.

ANTE PRIMAM INCISIONEM

Plerique homines vitam consumunt conantes accipi a systematis quae ipsi non aedificaverunt. Systemata societatum. Systemata editorum. Systemata socialia. Systemata familiarum.

Se accommodant. Paciscuntur. Agnitionem exspectant.

Ego numquam illam patientiam habui.

Vita mea a tribus laminis formata est.

Prima ad virum pertinebat qui ideam reiectam in unum ex nominibus notissimis historiae recentioris convertit: **King Camp Gillette.**

Altera ad patrem meum pertinebat — quadraginta annos intra The Gillette Company — qui me docuit disciplinam non clamare, sed temperare.

Tertia invisibilis est. Mea est. Secat per artes et negotia, per identitates, per terras, per casus, per successus, per scripturam, per silentium — et per systemata quae adhuc nesciunt quo me collocent.

Hic liber non est successus celebratio. Non sunt commentarii. Non est enchiridion negotiorum. Non sunt litterae quae probationem quaerunt.

Est memoria eius quod accidit cum vir desinit quaerere ubi locum habeat et incipit structuras aedificare quae rem ipsam cogunt eum agnoscere.

Quaedam nomina merces vendunt. Quaedam nomina evanescunt. Quaedam nomina vestigia relinquunt diu postquam manus abiit.

Haec est historia trium laminarum. Et cur unum nomen numquam satis fuerit.

LABOR

Labor numquam me terruit, numquam me infelicem fecit. Cum eis qui patiebantur iocari solebam: «*Si laborare tibi libet, in me insili.*» Modus erat miseriam eorum exorcizandi et eis ostendendi laborem mihi nihil aliud esse quam oblectamentum mercede solutum.

Me intuebantur nec intellegebant. Semper ridebam, semper laetus eram, etiam cum in chartis viginti horas in dies laborabam. Lassitudo luxuria erat quae me nondum vindicaverat.

Tempore intellexi cur: avus metallarius, pater qui numquam cessans vendebat, et ego — fructus generum eorum. Aliter evadere non poteram.

In cotidianis dictis meis, apertis et sonoris, profitebar me pro optima societate mundi laborare. Homines non intellegebant, nec ego explicare poteram. Pecunia nihil aliud erat quam consequentia cotidiana actionis inter theatrum et quaestiones — illud cogitare faciebat, hae solvere cogeant.

Itaque orbem terrarum peragravi, plus quam sexaginta quinque terras. Vita mea consultoris et consiliarii omnem horam implebat praeter noctem. Donec quodam die filia mea me rogavit ut domum in Italiam redirem.

Quomodo negare poteram. Annus erat 2020. Simul ac domum intravi, telefonum sonuit — praefixum Mediolani. Vox muliebris: *«Doctrix Musolino sum, ex MERCURY URVAL. Curriculum vitae tuum habemus. Quidam ex clientibus nostris virum talem quaerit qualis tu es. Quando vacas?»*

«Ignosce», inquam, «modo ex America Meridionali redii nec certus sum me intellexisse quod opus tuum sit.»

Risit, splendida, acuta, et Hispanice loqui coepit: *«Yo busco la cabeza por un trabajo. ¿Entiende?»* Respondi: *«Claro que sí.»* Ambo risimus.

«Quando colloquium per imagines habere possumus?» «Constitue in Zoom et mihi nexum mitte. Tempestivus sum. Gravis sum.»
«Scimus te gravem esse. Filius es Gregis Gillette. Cum eis per annos operam contulimus. Sed tu numquam per nos transisti.»
«Nesciebam vos ibi laboravisse. Bona occasio nunc te cognoscendi. Quidquid accidet, successus erit.»

Telephonum deposui. Filia mea frontem contrahebat. «Quid est?» «Tata, uxorem habes. Modo intravisti et iam cum alia muliere loqueris?» «Giorgia», inquam, «peccatum non fit cum loqueris. Tantum cum decumbis.»

Risimus.

COLLOQUIUM PER IMAGINES

Bene vestitus adfui: rasmus, mundus, horologium, camisia caerulea, fascia collaris caerulea... et subtus subligacula tantum. Uxor mea bracas meas alicubi in domo deposuerat nec sarcinam aperire poteram ut alias sumerem.

Calor erat. Ut verum fatear, non sollicitus eram. Persuasum habebam eam numquam infra cingulum meum visuram esse. Ita saltem putabam.

Colloquium coepit. Societatem explicavit: societas multinationalis Neapolitana per Europam operans, tres sedes, 176 vehicula, fere 120 operarii. Moderatore egebant qui canalem expositorum et vim venditionum regeret.

Peritiae meae respondebat. Sed cum rogavi quo in genere negotiorum versarentur, risit.

«Possumusne praenominibus uti?» «Certe.» «Marta sum.» «Nando sum.»

«Principes mercatus sunt in negotio funebri. Signum eorum est: *“Si moreris, pretium impensarum tuarum crescit.”*»

Non commotus sum. Intellegere debebam quid expositores cum mortuis rei haberent.

Verum opus ita summatim describebatur: **curator dispositionis visibilis expositionis post mortem.**

Non intellexi. «Ignosce, quid mihi faciendum est?» «Ministros regis qui mortuos in loculis collocant, vestiunt, purgant et curant ut familiae decori appareant.»

«Et pars quae animum allicit pecunia est», addidit. «Si accipis, primus mensis est 12.500 euronummi praeter impensas. Nullus contractus. Aposta tantum.»

«Cur nulla syngrapha?» «Bona quaestio. Illud verbum e sermone suo sustulerunt. Plerique defuncti, ut familiae dicunt, victimae fuerunt “*fatture*” — devotionum, non vectigalium. Itaque, quaeso, syngraphas ne nominaveris.»

«Locus laboris?» «Tuum est eligere: Neapolis, Barcino, Londinium. Post tres dies incipere potes.»

Cogitavi: vivos tota vita rexi. Quam difficiles esse possunt mortui?

Vale diximus. Ei dixi me Neapolim iturum esse. Singula per cursum electronicum missura erat. Nihil ei solvere debebam.

«Cur non?» «Hodie ego offero. Proxime cum Mediolani eris, me ad cenam invita. Etiam si nupta sum, unam noctem me tibi omnino liberam faciam.»

Surrexi, colloquium finitum esse ratus. Illa adhuc in conspectu erat. Me in subligaculis vidit.

In risum erupit. «Spero te non ita laborare velle. Non parati sunt tantum tibi solvere — neque moderatorem in subligaculis videre.»

TRADITIO

In stationem ferrivariam centralem Neapolis perveni. Vir tunica atra et pileo indutus tabellam tenebat: **sg. FREGA MAN...**

AGER.

Ubi sum?

Me salutavit. «Prius traditionem facere debemus, deinde ad sedem principalem imus.»

Curram Mercedes 300 CDI conscendimus — formam funebrem. Sarcina mea rotata ante mansit. Retro spatium non erat: ibi locus erat. Traditio nostra diei.

Ad domum defuncti substitimus. Mulier dixit: «Non, mortuus hac hora hic non est. Eum invenies ad numerum 38. Hic duodecimus est.»

Non Cinecittà. Vici Hispanici. Paupertas, scelus, ironia, salus in extremis.

Ridere coepi. Sciebam hoc experimentum singulare futurum esse. Narrari hominibus non poterat — numquam mihi crederent.

Ad domum rectam, priusquam loculum exoneraret, auriga rogavit: «Estne mortuus hic?» Mulier respondit: «Pars hic est.»

«Sed priusquam exoneretis, scire debeo num loculum solverint», addidit.

Societatem telephono vocavit. Confirmatum est. Locus *reverse class*.

Non intellexi. In curru Paulum aurigam rogavi: «Quid significat “reverse”?»

Me aspexit. «Ut computatra portabilia refecta. Loculus restitutus. Unius anni cautio. Eum ab alia apotheca funebri sustulimus, purgavimus, involucrum mutavimus, sanavimus et in mercatum rettulimus.»

«Et quid commodi?» «Familia dimidium pretium solvit. Parcunt. Neapoli haec curant.»

SEDES PRINCIPALIS

Domus ad viam cum ingenti agro circum. Duae apothecae iuxta. Omni vespere idem plaustrum, idem auriga, eadem hora, loculos vacuos tradebat. Id me cogitare fecit — sed non sollicitum.

Titulum inspexi: *Made in Austria*. Falsum. Vera origo: duodecim chiliometra inde, **SECONDIGLIANO**.

Maurizio, dominus, me ad B&B duxit. Conclave parvum, aptum. Ancilla Polona, iuvenis, benigna, obesa, quae spectabat nec loquebatur.

Postero mane eam Polonice salutavi. Liquefacta est.

Uxor mea me telephono vocavit. Ei de spectaculo nihil dixi. Tantum opus grave esse. Et me semper omnia dare. Labor non est ludus.

Ne rusticus sciat quam bonus sit caseus cum piris.

Hora 2 noctis Paulus ad ianuam meam pulsavit. «Eundum est. Traditio. Praecepta muneris tui dare debes.»

Nemo mihi dixerat quod munus meum esset.

Pauca chiliometra. Vir septuaginta duos annos natus. Infarctus cordis. Vestiendus, purgandus, ad imagines photographicas parandus erat.

«Quomodo eum radimus?» rogaverunt.

«Novacula Gillette SEMEL ADHIBENDA utimini.» Nullam habebant. Mihi novaculam Gillette ostenderunt quam *sarculum* appellabant. Ubi diabolus sum.

Frustum saponis ad spumam adhibituri erant. «Cur spuma rasoria non utimini?»

«PRORASO utebamus. 600 ml oblatione singulari, pretio lagoenae 200 ml. Pecuniae pepercimus. Cum defecit, ad saponem rediimus.»

«Ite et emite lotionem post rasuram ex SERIE EMULSIONI. Sine circulatione sanguinis alcohol cuti non haeret. Haec haeret.»

Ad vestes, familia vestem nuptialem praebuerat. Duobus diebus gravissimis vitae viri adhibitam: nuptiis et morti.

Philosophia popularis ubique. Rationem necessitas supplet. Ideo veri moderatores in officiis non manent — in regione vivunt, ubi res ipsa spirat.

In reditu, alia vocatio. Alia domus. Vir quadraginta annos natus, cancer.

«Quomodo eum radimus?» nova turma rogavit.

«Ite ad forum. Emite MACH3 aut FUSION GILLETTE. Vir aetatis eius commoditatem meretur quae nullum terminum habet, quocumque it. Et gelum rasorium Gillette sumite. Vobis ostendam — paululum in summis digitis et surgit sicut cremor lactis spumatus.»

Praecepta secuti sunt. Familiae laetae erant. Et intellexi: etiam postquam Gillette reliqueram, merces eius adhuc vendebam. Aliter non poteram. Mater semper mecum est.

POSTRIDIE

Omnis dies fabula scaenica videbatur cum aliis actoribus. Mors vivis immota videtur — non est.

Mulier ad officium venit. Mater eius anus modo mortua erat. Petitio eius me admiratione affecit, sed non perculit.

Defuncta octoginta tres annos nata erat, crurum pilis valide renascentibus. Priusquam locus clauderetur, matrem radi volebat.

Turmam mulierum misi. Paratae erant novaculis virilibus uti ad ritum muliebrem — duo mundi qui raro conveniunt, saepe collidunt.

Usque ad annos nonagesimos mulieres laminis maritorum utebantur. Deinde mercatus res mulieribus aptas creavit. Cur non novos mores culturae creare?

Vanessae dixi ut ad proximam tabernam iret et emeret AGILITÉ SEMEL ADHIBENDAS — eas quas olim vendebamus — aut VENUS GILLETTE, praeterea spumam SATIN CARE.

Omnia perfecte facta sunt. Post septem dies societas maximam difficultatem suam solverat: **informationem**.

Sabbato vespere turmae ordine stabant ut mercedem acciperent. Ego quoque in ordine eram. Deinde exii, discessi et domum ad familiam meam redii.

Illis hominibus scientiam meam dederam. Et statui eam solvi non debere. Cum aliquid bene fit, pecunia nullam causam habet cur sit.

Quia talis sum.

Nando

FUNUS MEUM

Semper funera omittere malueram. Homines meminisse quales fuissent, non quomodo inclusi et missi essent, dignius mihi videbatur. Sed hac vice adesse non poteram vitare. *Funus meum* erat.

Sex miseri furciferi loculum portabant. Filia mea vestem atram usitatam recusavit et me veste gymnica induit. «Quocumque is, commode esse debes», inquit. Calceis lusoriis comprehensis. Et telefono meo, callide in parvo sacculo posito. Instrumentum convivii campestris ad vitam alteram.

Currus funebris satis commodus erat, quamquam sustentaculum posterius sinistrum magno auxilio egebat. Omnis fovea testiculum meum sinistrum e subligaculis elabi faciebat. In loculo lux non erat, itaque eum componere non poteram. Aura aeris recentis in tenebris aeternitatis.

Ad ianuam ecclesiae me in quattuor trabibus ligneis posuerunt. Una mea cura: recte me collocaverantne, an devolverer sicut saccus solanorum tuberosorum? Deinde memini: iam in solo vitae iacebam, mortuus.

Sacerdos locutus est. Quaedam vera, multa ficta. Deinde pompa hominum qui de me quaedam legebant. Donec anus accessit, loculum osculata est et rogavit: «Licetne mihi eum osculari priusquam eum intus ponatis?»

Amica surrexit et dixit: «Maritus meus semper idem a me petebat priusquam eum intus poneret. Unum postremum osculum.» Ahahahae.

Caerimonia finita. Soli ego et auriga ad coemeterium profecti sumus. Inscriptio in ipso loculo scripta erat: *Coemeterium*

Condera, ala mortuaria, area quadragesima quinta, gradus 23, tabulatum secundum, loculamentum primum. Errari non poterat. Humanitas profecerat: nullae iam partes virorum aut mulierum. Mortui tantum. Efficax.

Me tradidit, manu salutavit et abiit. Et cogitavi: *Quid nunc faciam?*

Duae dominae — paucos abhinc annos mortuae — praeterierunt et me ad intermissionem cafaei invitaverunt dum Consilium Collegii Funebris novas regulas advenarum approbabat.

Cupidus eram, sed fessus. Novum munus, nova res, aliquid discendum ut mundus unum tantum dicere posset:

Cupidus eram, sed confectus. Minus quam unum diem mortuus eram et iam mihi chartas tradebant. Etiam aeternitas ordines initiationis habebat.

Nando

ALDILA' STREET, URBS NEW YORK

Nocte antequam omnia acciderunt, paulo gravius cenavi. Piperita frixa cum solanis tuberosis, crus suillum unius chiliogrammatidis, duo pocula vini rubri, et — ut eleganter clauderem — patina acetaria fabarum borlotti.

Dies erat 7 Maii 2058. Nonaginta tres tantum annos natus eram, sed non apparebat — id est, non praedicabam. Verus Calaber: reservatus, non occultus. Is erat modus meus essendi. Is eram ego.

Ahahahae.

Tum accidit: corpus meum adhuc in lecto iacens vidi, et ego extra eram, spectans. Ad mensam scriptoriam ambulavi ut

computatrum accenderem et historiam componerem — tam diu id feceram ut oblectamentum mihi carissimum factum esset. Sed manus meae rebus visibilibus iam non imperabant.

Mortuus eram. In itinere ad vitam alteram eram.

Prima quaestio quam mihi posui non fuit quem conventurus essem, neque quomodo eo perventurus. Non. Unum tantum menti haerebat: **quomodo homines qui me noverant discessum meum accepturi essent?**

Iam eos animo fingebam.

«Tandem aliquando.» — Qui me semper toleraverant.

«Unum ex dolis eius est.» — Pessimistae.

«Alius modus vitam suam narrandi.» — Turba WordPress.

Intellegentiae artificiales omnino non moverentur.

Propinqui et amici? Iam ante me hunc finem transierant. Ego eos tantum consequabar.

Manus umero meo imposita significavit aliquem venisse ut me tolleret. Et volare coepimus — aut saltem ita putabam. Sed non ut aves, non ut aëroplana, non ut quidquam quod umquam finximus. Nullae alae angelicae, nulla ascensio cinematographica. Haec omnia nihil aliud erant quam forma quam nobis vendiderant.

Transitus longe alius fuit.

Me converti ut manum in umero meo aspicerem, et iam in nova domo eramus.

Melius quam FedEx fasciculos tradens. Ahahahae.

Vir ad introitum acceptionem agebat, et ego numerum meum ad intrandum habebam.

Machina «numerum sume» hic abolita erat. Quidquid ordinem expectantium referebat diabolum repraesentabat, et soli repraesentantes admissi erant qui id munus in vita gesserant. Nihil amplius.

Vices meae venerunt, et verba salutationis haec fuerunt:

«Eheu, tandem te huc adducere potuimus. Duodecies, duodecim conatus. Quis es?»

Nemo singularis. Tantum aliquis quem non exspectas.

Nando

CONTINUATIO I

Ecce, in hunc locum perveneram, solis filiis viduae notum — saltem cum vivebam. Sed quid nunc accidere debebat? Quae eventa? Moderatorem summum quaerebam nec invenire poteram.

Mulier praeteriit, bene vestita, perurbana. Non substitit. Schedulam plicatam in proxima superficie reliquit et ambulare perrexit.

Eam aperui. Conclave. Hora. Conclave Pionierum, hora 11.00.

Nulla mappa. Iam instrumenta habebam.

Postremum tantum tempus vitae meae — 35 anni tantum — examinabatur. Fortuna mihi favit. Ceterae nugae quas feceram exspiraverant. Nihil mihi iustificandum aut explicandum erat.

Currum agere nescio, nullus currus, nullus incessus — sed me intra conclave inveni. Et quem invenio circa mensam consilii

sedentem?

Spondeo te numquam crediturum esse, etiam si coneris.

Ego sum, 5 annos natus. Et flere coepi — non ex animi motu, sed quia intellegere non poteram quomodo pervenissem, aut qua aetate.

Quaestio nota resonuit:

«Meministine cum te rogavi num paratus esses vivere usque ad annos 93?»

«Ita», respondi.

«Et postea, cum te rogavi num paratus esses pati videndo caros tuos ante te discedere?»

«Ita», respondi.

«Pergis summe tibi constare. Moderatori summo dixi, sed mihi non credidit. Et nunc nescimus quo hospitium tuum assignemus.»

Dantes Comoediam Divinam scripsit, sed genus tuum non praevidit. Ne Bezos quidem cum Amazon id assecutus est. Et Google per fere 30 annos corrui.

«Optime intellegimus, sed nobis tempus da. Te rogamus ut in exspectatione maneat.»

In exspectatione. Putabam id vocabulum mercaturae esse. Deinde mirabar num etiam positio Kamasutrae esset. In vita altera eramus, et hanc locutionem nondum didiceram.

Nando

CONTINUATIO II

Tempus hic aliter procedit. Id animadverti cum numerare conatus sum quamdiu exspectavissem et numerum semper directionem mutare inveni.

Deinde vox — non illius hac vice. Vox tantum, ex nullo conclavis puncto.

«Conclave 2. Hora 13.00.»

Non rogavi quomodo eo pervenirem. Iam instrumenta habebam.

Commissio convenerat ut decerneret quid de me faceret. Post longam sessionem sententiam pronuntiavit:

«Mandatum publicum habes ut editionem ETERNITY creës ONEDOLLAR.STORIE. ALDILA.’ Una condicione.»

«Qua condicione?»

«Priusquam edas, historias legere debemus.»

Aliquid simile iam antea expertus eram, sed hic erat ultimus locus in quo manerem. Et consilium tranquillum capere debebam.

Itaque rogavi: «Quid vicissim accipio?»

«Quid vis?»

«1 USD tantum.»

Nando

CONTINUATIO III

Aliquando mirabar cur non esurirem, cur non lavarer, non raderer, nec solita matutina facerem. Quam stultus eram — statim

manifestum factum est: corpus non habebam, quid igitur curare debebam?

Nemo alius videbatur. Sed omnes tantum reservati erant, et post omnem animam munus erat quod non praedicabant.

Tum tectum locutum est. Aut pavimentum. Directio hic nihil refert.

«Frega.»

Et respondi: «Ignoscite, sed si corpus abiit, quomodo cognomen servare potuistis?»

Vox stomachose reddidit: «Si iam te in nullum genus redigere, nullo loco collocare possumus, vis ut unicum indicium quod habemus deleamus? Quomodo ergo te agnoscemus?»

«Esto. Dicite mihi quid pro vobis facere possim.»

«Nuntium accepimus proximis septem diebus terrestribus quosdam ex notissimis miliardariis huc perventuros esse.»

«Visendi causa?» rogavi.

«Hic neque Shareholding facimus neque Wall Street Eternity. Interdum tantum aliquam oblationem publicam emptionis, sed id ad te non pertinet. Veniunt quia tempus eorum exiit. Sed consilio tuo egemus ut curatoris funerum. Observare et referre debes quid homines de eis post mortem dicant et cogitent, et quomodo se gerant.»

«Quid mihi pro hoc negotio offertis?»

«Solitum: 1 USD.»

«Non hac vice.»

«Quid ergo vis?»

«Renasci pauper, ut antea. Sed hac vice vere in America. Nullis erroribus.»

«Cur?»

«Una res est quam magis quam quidquam in Terra desidero.»

«Mulieres?»

«Non.»

«Quid ergo?»

«Odorem cloacarum cum vapor surgit. Ea domus est. Is locus meus est.»

Nando

CONTINUATIO IV

Indicem mihi tradiderunt, et vere miratus sum omnes hos miliardarios simul mortuos esse. Quomodo eos singillatim narrare debebam? Id postulabat ut intra Fundum Monetarium Internationalem starem, itaque veniam petivi: una relatio post aliam.

Et propter causas privatas a patruo Warren inciperem — Gillette meam possederat, hanc ei comitatem debebam.

Deinde ad ceteros transirem. Sed quod audituri estis singulare est, et unum tantum docet: nihil sumus nisi vas temporarium, non tempus quod quidquam continet.

- **funus Jeff Bezos** → pecunia, potentia, hereditas, media

- **funus Bill Gates** → technologia, imperium, philanthropia, intellegentia
- **funus Elon Musk** → cultus personae, chaos, fautores fanatici, Mars
- **funus Warren Buffett** → vetus caput, successio, silentium
- **funus Donald Trump** → spectaculum totum, factiones, circus mediorum

Bene legas.

Nando

CONTINUATIO V

Funus Warren Buffett → ***vetus caput, successio, silentium***

Clausis foribus celebratum est. Paucissimos tantum homines exspectabant — nam cum Berkshire nihil aliud fuerat quam vas paucorum virorum multam pecuniam tenentium, et numquam re vera negotium mercatorium rexerat, saltem non directe.

Qui necessario conclave impleverunt fuerunt diurnarii et praelum, duo collegae, duo veri amici, propinqui et inevitabilis scriba totius vitae — illa cum qua numquam concubuit. Omnes parati ut commam arriperent eamque in articulum, notam, eventum intra eventum converterent. Feliciter nemo eorum librum componere conatus est.

Patruus Warren, ut semper, omnes praevenerat. Et cum loquebatur, audiebant — sicut avum audis qui nepotes congregat eisque de animalibus savannae minutissime narrat. Nisi quod

savanna eius officium eius in Nebraska erat, et fere nemo id sciebat.

Quidam, susurrans nec labra movens, vicinum rogavit num ratio esset illam actionem retinere an vendere — instinctus sine remedio. Et consilium magistri semper idem erat: si non es paratus videre pecuniam tuam in mercatu valorem amittere, domi mane et eam sub lecto pone. Valorem nihilominus amittet, sed saltem semper scies quid reliquum sit.

Inter homiliam sacerdotis epistula advenit — paucis tantum horis ante — et ipse eam legere voluit:

Numquam tui obliviscemur. Fuisti et manes index vitae nostrae, et praecepta tua iam novis generationibus tradita sunt. Nam tu es et semper eris vir qui dixit: si foris pluit et aquam colligere vis, numquam cum colo exi.

Vale, patruē.

Nando

A Gillette aedificatus. Adhuc nepos tuus fidelis, patruē Warren.

CONTINUATIO VI

Funus Elon Musk — cultus personae, chaos, fautores fanatici, Mars

Maiorem turbam exspectabam. Contra, moderatores inveni qui fere levati videbantur — quasi Elon cibus difficilis concoctu fuisset, ferculum lautum quod semper redibat. Pauper homo nimia pecunia. Is erat titulus tacitus.

In sermonibus susurratis, idem versus: mater eius — exemplar pulchritudinis, ancilla mundandi — et quomodo fatum Puerum

ditissimum hominem in Terra coronasset, nec tamen umquam mulierem constantem habuisset cui omnia relinqueret. Hybridus, ut societas eius. Dimidium ingenium, dimidium vitium.

Diurnarii aderant, certe. Circus mediorum numquam funus omittit quod spectatores allicere potest. Ritus solitus erat — machinae photographicae, murmura, odor florum madidorum.

Sed sacerdos... sacerdos erat vera fabulae conversio.

Cum de Elon locutus est, dixit: «Amicus fidelis fuit. Me olim adiuvit ut pilam electricam in mea Tesla mutarem et mihi 2% de pretio remisit. Illius momenti gratia sacerdos factus sum. Et ideo hodie cum eo hic sum.»

Nesciebamus utrum rideremus, fleremus an psychiatrum vocaremus. Nam illo ipso momento **Sam Altman** irrupit — oculis rubris, voce fracta — se in loculum proiecit et clamavit:

«Fili lupae. In ius me vocavisti pro 130 miliardis dollariorum. Victus es. Et ne voluptatem quidem mihi dedisti sententiam tibi legendi.»

Inter coronas una eminebat: unus dianthus a Domo Alba missus. Nemo umquam missorem detexit. Aut omnes sciebant et nescire simulabant.

Twitter eius — in X conversum, in aenigma conversum — subscriptio eius erat. Eum signavit die quo natus est et die quo discessit.

Nando

CONTINUATIO VII

Funus Jeff Bezos* → *pecunia, potentia, hereditas, media

Summa cum tranquillitate affirmo hoc funus me maxime allexisse — non propter **pecuniam**, non propter **potentiam**, non propter **hereditatem**, non propter **media** — sed quia administratio in unum collecta numquam ullam prospectionem permiserat ad numerum secundum imperii, virum qui vitia pecuniaria et fiscalia per orbem terrarum sparsa habebat et qui a civitatibus observabatur et tantum tolerabatur propter magnum numerum hominum quos in structuris suis adhibebat.

Sed haec obscuritas etiam in rationibus reddebatur — numquam certis, numquam documentis firmatis — indicia et numeros dabant, sed numquam documenta probatoria.

Itaque in re editoria parvus exitus litterarius ad libertatem coeperat, affirmans *melius pauci et tuti quam multi et dubii*.

Sed homines in ecclesia distracti erant, de aliis funeribus aliorum hominum loquentes, et auris mea coetum mulierum captavit dicentium: «*Audivistisne? Scriba Italicus quoque mortuus est — ille qui AMERICA scripsit et linguis mundi locutus est, illis celebribus 225 linguis. Ille quem omnes amabamus quia dabat nec pecuniam vicissim petebat.*»

Ecce, id me percussit. Unus erat ex illis **successibus post mortem** quos homines plerumque non statim nec effectum statim agnoscunt. Una tantum mulier satis est quae tui non obliviscatur — et deinde virus incipit.

De Jeff sacerdos dixit: «*Ambo calvescebamus. Ille sua sponte, ego quoque.*»

Bene ambules.

Nando

CONTINUATIO VIII

Funus Donald Trump → spectaculum totum, factiones, circus mediorum

Ursus Grizzly Americanus — sic eum appellare solebam — etiam in morte in medio manere potuit. Creatura ad lumina scaenae nata, cedere nescia, etiam cum aulaeum iam ceciderat.

Annos insolitos vixeramus. Americam ultra fines suos extendit, quinquaginta civitates in quinquaginta civitates et ducentas septem ambitiones convertit, deinde retraxit. Rarus actus moderationis — aut tantum fatum consistens ut respiraret.

Erat caput Venetiolanum, cum Maduro cecidit in scaena quae magis cinematographica quam historia videbatur. Deinde brevis Groenlandiae fascinatio. Deinde Oceanus Indicus, quasi pyxidem nauticam privatam sequeretur quam solus legere poterat.

Semper horizontem paulo ulterius movebat, etiam cum nemo rogabat.

Inter coronas una eminebat — unus dianthus. Nullum missoris nomen. Aut nemo sciebat, aut omnes sciebant et silentium elegerunt.

Twitter eius, in X conversum, in aenigma conversum, vera eius subscriptio erat. Eum signavit die quo in conclave intravit, et iterum die quo discessit.

Vale, domine Praeses.

Nando

CONTINUATIO IX

Funus Bill Gates → Technologia, Imperium, Philanthropia, Intellegentia

Fortunae in vita non aedificantur — **accipiuntur** ac deinde iusta manu **administrantur**. Bill prorsus id erat: occasio bene adhibita, modus essendi qui fit stilus, classis, aliquid quod oblivisci simpliciter non potes.

Numquam obliviscar primae vicis qua eum extra campum universitatis conveni. Nesciebam quis esset, casu in me incurrit, et quia iuvenis et stultus eram, eum pulsaturus eram. Sed ille — providus, attentus, vir virtutis et acutae cognitionis — me aspexit et dixit: «*Puer, duas cervisias solve, pecuniam non habeo.*» Itaque viginti dollaria deprompsi, et puella imaginem photographica cepit.

Qualis **filius lupae** — ut tantum post annos cognoscerem quis esset.

Funus eius intrare me percussit sicut conventum familiae intrare, nisi quod hereditatis eius pars non eram, nec umquam ullam eius cupiditatem habueram. Homines susurrare pergebant quis esset, quid esset, et post illam tranquillam compositamque eius speciem vir erat cuius liberalitas longe ultra visibilia pertinebat.

Inter homiliam sacerdos dixit: «*Eius gratia ecclesiam in formam digitalem redeimus, et nunc confessiones clam inscribuntur et recta ad Papam mittuntur.*» Timidum murmur inter adstantes diffusum est — donec addidit se iocari: «*Romam non eunt. Recta ad CIA eunt.*»

Diurnarii insolito modo urbani erant. Multi pro eo laboraverant, et omnes silentium petere pergebant, quia intra illud tempus suspensum **loculus Bill loquebatur.**

Vale, amice mi.

Nando

URBS NEW YORK — EPILOGUS

Postremo omnia sic clauduntur: nullae tubae, nullus plausus, nemo te ad ianuam deducens. Tu tantum, nomen tuum alicubi scriptum, et porticus quae finiri recusat.

Scire quid homines dicant cum moreris privilegium est quod nemo habere debet. Ideam amatoriam finis corrumpit. Tibi ostendit veritatem semper sero advenire, cum inutilis est.

Inter loculos ambulavi sicut minister vitae alterius, cum munere relationem componendi quam nemo umquam leget. Et cum tandem de me sententia venit, non haesitavi: **elegi ut femina redirem.** Fortissimae, acutissimae, callidissimae. Mundum eas debiles appellare sinunt tantum ut videant quis decipiatur.

Deinde rogaverunt ubi renasci vellem. Eos finire non sivi: **America.** Quaevis civitas, quaevis urbs. Unam tantum cautionem volebam: ut hac vice vectura a peritis administraretur, et ut in traditione subscriptionem peterent.

Ita sciam me vere advenisse. In locum ubi vivam, et ubi iterum moriar. Eadem tranquillitate, eadem ironia, eodem brevi gradu ut semper.

Finis.

Nando

NOTA

«Unum commune habebamus — et ne stulte putes id pecuniam fuisse. Omnes mortui eramus, sed soli qui historiam narraverunt numquam oblivioni darentur.»

Ferdinando Frega